

сѣчетаніе, че тя отъ тогасъ са счита неомженена и че дозволява на царя да са затвори самъ въ стаята си, но че и тя иска сѣщото позволеніе за себеси, за да са затвори въ стаята си.» И го зе!

— Чудесно! извика Флоринда радостно: ето стигнахмы дѣто искахъ да додж. Да, царицата си устоя на думата. Случката знаяхъ, но не знаяхъ причината. Да, царскыйтъ ѝ чертогъ е затворенъ за царя супруга ѝ.

— Разумѣвамъ тогасъ . . . гнѣвътъ ѝ все трае още!

— Никакъ! постоянствова хладнокрѣвно и съ душевно спокойствіе на едно рѣшеніе, което не е нееносно на нея; може даже да повѣрва человекъ, че тя са зарадва на туй обстоятелство, и че са олуви о него на драго сърце. Колкото за вліяніето, което можаше изново да земе . . . и да онази вѣчно ако бы щѣла, вижда са, че нито го помни вече. Тя гледа съ равнодушіе като са каратъ около нея другытъ за властѣта, безъ да ѝ доде охота да поинце и тя единъ малкъ дѣлъ.

— Какво каменно сърце! на сичко гледа хладнокрѣвно.

— Не знаиж колкото повече я сѣгледвамъ, колкото повече я изучвамъ, (придворнытъ господа какво друго иматъ да правижтъ?) толкози повече разумѣвамъ че нито е славолюбива, нито завистлива, мажко благочестива и никакъ не е кокетка. Трѣба безъ сумнѣніе да има нѣкоя страсть.

— Е? Да!

— Сичкыйтъ свѣтъ има по една . . . и по помногто! Защо не ще да има и тя своята? Туй е странно, невѣроятно и трѣба да има една.

— Че коя?

— Ако я знаяхъ, не щѣше вече тя да е царица, ще бѣхъ азъ Но може бы да я открииж! Между туй ето що забѣлѣжихъ: Н. Величество царьтъ на Испаніитъ и на Индіитъ, едва тѣрпи вдовството си, и уйка ти Сандоваль, великыйтъ инквизиторъ, който мысли че е свѣршилъ голѣмъ подвигъ, стори голѣма глупость дѣто го отдѣли отъ жена му; но инквизиція-